

læg af 25 pCt. at kunne komme op til 50 pCt. for de store Skatteyderes Vedkommende, og et andet Sted fæster man Øjet paa at kunne gøre Afdrag, hvor der er mange Børn, men man vil aldrig kunne vente at faa en samstemmende Opfattelse eller enstemmig Udtalelse fra Sogneraadene, som sagde: „Der, paa det Punkt er det, vi ønske Rettelsen“. Jeg vil tilføje, at efter min Overbevisning er saavel den højtærede Minister som Tinget her i Besiddelse af saa megen kommunal Indsigt og Dygtighed, at det paa Grundlag af de mange Udtalelser, som fremkomme fra Sogneraadene, vil være muligt at finde den Generalnævner, hvori de enkelte Ønsker gaa op, og jeg har saa megen Tillid til Sogneraadene, at i det Øjeblik det bliver sagt dem, at vi ikke kunne tilfredsstille alle Ønsker, at vi ikke baade kunne give Afdrag for mange Børn og forhøje de 25 pCt. eller nedsætte de 65 pCt. og jeg ved ikke, om man vil have flere Ting med, f. Eks. en Forhøjelse af de 800 Kr. til 1,200 Kr. —, saa ville de svare: Ja, det kunne vi indse, men vi have ogsaa blot udtalt vore Ønsker om det, der for os syntes mest nødvendigt i Øjeblikket. Men gøre vi en af Delene, ere vore Kommunalbestyrelser sikkert saa fornuftige, at de sige: Det er godt, og det skulle I have Tak for. Ganske vist var det ikke det, vi helst ønskede, men vi kunne bruge det, ogsaa det vil hjælpe til at komme ud over de Vanskeligheder, vi have haft. Jeg har ønsket at gøre disse Bemærkninger, for at ogsaa den Side af Sagen kunde komme lidt frem i Forhandlingerne. Jeg har syntes, at man i lidt for høj Grad har villet understrege, at f. Eks. dette, hvorover der særlig klages: Forhøjelse af deres Skat, der har under 800 Kr. Indtægt, har været Sogneraadenes Skyld.

Endnu vil jeg til Slutning gøre et Par Bemærkninger, jeg kan gerne sige af mere politisk Natur. Jeg vil begynde med at sige, at den Betragtning, som jeg i mit første Foredrag gjorde gældende, at det vilde være ønskeligt, at naa til den Ændring af vor Finanslovbehandling, at vi fik en saakaldt Adressedebat forud for den egentlige Finanslovbehandling, har vist sig at være rigtig, at Ønskeligheden af det, jeg udtalte, har bekræftet sig under de mange Dages Forhandlinger, vi have haft. Jeg tror ikke, jeg siger noget slemt om noget Medlem, naar jeg føjer til, at ingen Sinde i de faa Aar, jeg har siddet i Rigsdagen, har Interessen for Finanslovbehandlingen været saa ringe

som i denne Samling. Jeg kunde fristes til at tilføje, at jeg imødeser det Tidspunkt, hvor en hel Del Medlemmer, som ikke føle sig opfordrede til at tale ved Finanslovens 1ste Behandling, vil have en Fornemmelse af, at det egentlige Rigsdagsarbejde først begynder, naar 1ste Behandling af Finansloven er til Ende. Men hvis det skulde blive den almindelige Opfattelse, tror jeg, at Folketinget vilde tabe i Agtelse i den almindelige Befolknings Øjne, og vi vilde under ingen Omstændigheder selv kunne være tjente med at skulle begynde vore Forhandlinger paa Tinget med en Forhandling, som i Almindelighed opfattedes som næsten ørkesløs eller unødvendig. Men hvad der for mig i hvert Fald har langt større Betydning end den, at jeg tror, det lader sig gøre at skabe større Interesse for vor Finanslovbehandling ved at begynde med en Adressedebat, er, at den Blanding af Saglighed og Politik, som vi — det ville vist alle indrømme — have været Vidne til under vore Finanslovbehandlinger, gør det i høj Grad vanskeligt at faa det virkelig politiske, eller jeg kan maaske sige storpolitiske, skilt ud og faa det til at træde frem med den Tydelighed, som vilde være ønskelig. Dersom vi derimod delte vor 1ste Behandling af Finansloven i en Adressedebat, eller hvad man nu vil kalde den, og en saglig Debat, kunde man ved en saadan politisk Debat ligesom angive Linierne for Fremtidens, specielt den nærmeste Fremtids Politik.

Jeg kunde have Lyst til at nævne enkelte Eksempler for at vise, at jeg har Ret i min Opfattelse. Den højtærede Finansminister omtalte den forestaaende Toldreform, og han gjorde opmærksom paa, at under de nuværende finansielle Forhold maa man være klar over, at enten maa vi have en Toldreform, der, for at bruge et kendt Udtryk, hvilede i sig selv — jeg tror for Resten ikke, den højtærede Finansminister brugte det Udtryk — eller, hvis man gik til en Toldreform, der ikke hvilede i sig selv, men bragte betydelige Nedsættelser, maatte vi komme til forøgede Skatter eller paa anden Maade skaffe Statskassen ny Indkomster. Jeg siger ikke noget som helst til Forklejnelse af den højtærede Finansministers Evne til at finde, hvad der er pointeret under Forhandlingerne, og til at blive klar over, hvor de bære hen, naar jeg siger, at det ikke er lykkedes den højtærede Finansminister at finde, hvad Folketingets Standpunkt er overfor